

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 574 din 22 august 2007

HOTĂRÂREA
din 7 aprilie 2005
în Cauza Dragne și alții împotriva României
(Cererea nr. 78.047/01)

Strasbourg

În Cauza Dragne și alții împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B. M. Zupancic, președinte, J. Hedigan, C. Bîrsan, doamnele M. Tsatsa-Nikolovska, A. Gyulumyan, R. Jaeger, M. E. Myjer, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 17 martie 2005,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 78.047/01) îndreptată împotriva României, prin care 6 cetățeni ai acestui stat, doamnele Filofteia Dragne, Smaranda Branescu, Smaranda Matei, Maria Neagoe și Iulia Orban și domnul Vasile Galbeneanu (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 8 decembrie 2000 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de domnul B. Aurescu, agent al Guvernului, apoi de doamna R. Rizoiu, care l-a înlocuit în funcție.

3. La data de 24 octombrie 2003, Curtea (Secția a II-a) a hotărât să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 alin. 3, aceasta a hotărât să analizeze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

4. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat compoziția secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Prezenta cauză a fost atribuită Secției a III-a astfel remaniată (art. 52 alin. 1).

5. La data de 10 decembrie 2004, Curtea a apreciat că nu se impune admiterea cererii Guvernului de a analiza separat admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamanții, frați și surori, s-au născut respectiv în 1940, 1942, 1947, 1933, 1938 și 1936 și locuiesc la Pitești (primii 2), la Voinești, Câmpulung Muscel, Movileni, respectiv la Călimănești.

7. Prin Hotărârea definitivă din 28 iunie 1995, Tribunalul Olt a admis acțiunea formulată de reclamanți împotriva Comisiei județene Olt pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 (Comisia județeană și Legea nr. 18) și a dispus reconstituirea dreptului lor de proprietate asupra unui teren de 33,5 hectare, moștenit de la tatăl lor, aflat în intravilanul comunei Movileni.

8. Din cauza neexecutării acestei sentințe, reclamanții au chemat în judecată Comisia locală Movileni pentru aplicarea Legii nr. 18 (*Comisia*) în fața Tribunalului Olt pentru a fi obligată la punerea lor în posesia terenului, așa cum prevedea această lege.

Prin Hotărârea din 8 ianuarie 1996, instanța le-a admis acțiunea și, întemeindu-se pe Hotărârea din 28 iunie 1995, a dispus ca respectiva comisie să îi pună pe reclamanți în posesie asupra terenului lor. Instanța a respins cererea reclamanților de acordare de despăgubiri, pe motiv că ar fi trebuit să fie formulată în fața instanțelor de contencios administrativ, conform Legii nr. 29/1990.

Această hotărâre a fost menținută printr-o decizie definitivă a Curții de Apel Craiova, la data de 21 august 1996.

9. Ulterior, reclamanții au introdus o acțiune pentru acordare de daune-interese în contradictoriu cu Comisia, pentru a obține reparație pentru prejudiciul cauzat de imposibilitatea de a cultiva terenul în perioada 1996-1997.

10. Printr-o hotărâre din 10 noiembrie 1997, rămasă definitivă la data de 5 martie 1998, Tribunalul Olt a admis acțiunea reclamanților și a obligat Comisia la plata sumei de 97.762.535 ROL cu titlu de daune-interese, precum și la plata cheltuielilor de judecată în valoare de 150.000 ROL.

11. Reclamanții au solicitat executorului judecătoresc să îi asiste în vederea executării silite a hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea lor. Executorul le-a respins cererile și i-a sfătuit să formuleze o nouă acțiune împotriva persoanelor responsabile de neexecutare.

12. În urma adreselor trimise de reclamanți diferitelor autorități, Avocatul Poporului i-a informat, la data de 8 noiembrie 2000, că Comisia și-a motivat refuzul de a executa hotărârile prin faptul că terenul atribuit de către instanțe reclamanților nu corespundea mențiunilor din cartea funciară și că, în orice caz, ea nu mai deținea terenuri disponibile în intravilanul comunei pentru a executa respectivele hotărâri.

13. Prin Hotărârea din 26 mai 2003, Comisia județeană a dispus reconstituirea dreptului de proprietate al reclamanților, în vederea executării Hotărârii din 28 iunie 1995.

Cu toate acestea, prin Adresa din 10 septembrie 2003, Comisia i-a informat pe reclamanți că nu putea executa hotărârea Comisiei județene și nici Hotărârea din 28 iunie 1995, deoarece nu mai deținea terenuri disponibile în intravilanul comunei.

14. Din informațiile furnizate de părți reiese ca hotărârile pronunțate de instanțe nu au fost încă executate.

II. Dreptul intern relevant

15. Reglementarea internă relevantă, și anume extrasele din Codul civil și din Codul de procedură civilă, precum și cele din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești figurează în Decizia *Roman și Hogeia împotriva României* (nr. 62.959/00, 31 august 2004).

Extrasele relevante din Legea nr. 18/1991 privind fondul funciar și din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea Legii nr. 18/1991 sunt menționate în *Cauza Sabin Popescu împotriva României* (nr. 48.102/99, §§ 42-46, 2 martie 2004).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

16. Reclamanții pretind ca neexecutarea de către administrație a hotărârilor judecătorești rămase definitive, pronunțate în favoarea lor, le-a încălcat dreptul de acces la instanța, prevăzut la art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede:

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)”

A. Asupra admisibilității

17. Curtea reamintește încă de la început ca pretinsa încălcare a dreptului de acces la instanța constă într-o situație continuă ce nu va lua sfârșit decât la data la care hotărârea judecătorească rămasă definitivă va fi executată. Prin urmare, termenul de 6 luni prevăzut de art. 35 alin. 1 din Convenție nu începe să curgă decât de la data la care această situație continuă va lua sfârșit (*Sabin Popescu*, citată mai sus, § 50). Atât timp cât hotărârile definitive rămân neexecutate, în cauza de față nu se poate pune problema respectării termenului de 6 luni.

18. În plus, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. De asemenea, Curtea arată că el nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Așadar, acesta va fi declarat admisibil.

B. Asupra fondului

19. Guvernul afirmă că executarea în natură a hotărârilor judecătorești ce dispun punerea în posesie a reclamanților se lovește de o imposibilitate obiectivă, având în vedere faptul că nu există terenuri disponibile pe teritoriul comunei Movileni care să poată fi atribuite reclamanților.

Guvernul consideră că circumstanțele cauzei nu sunt comparabile cu situația din Cauza *Jasiuniene împotriva Lituaniei* (nr. 41.510/98, 6 martie 2003), în care Curtea a concluzionat că a avut loc încălcarea art. 6 din Convenție din cauza neexecutării unei hotărâri judecătorești care obliga autoritățile fie să îi acorde reclamantei un teren, fie să îi acorde o sumă cu titlu de reparație. Guvernul reamintește că hotărârile neexecutate în prezenta cauza nu au prevăzut soluții alternative punerii în posesie, printre altele plata unei reparații, și arată că o asemenea alternativă nici măcar nu era prevăzută de legea română la data faptelor cauzei.

20. Fiind vorba despre o obligație ce necesită intervenția personală a debitorului, reclamanții ar fi trebuit să ceară instanței să oblige Comisia la plata unor daune cominatorii sau a unei amenzi civile, pentru a o determina să execute hotărârea, sau, în caz de imposibilitate de executare, să o oblige la plata unor daune-interese.

21. În orice caz, în opinia Guvernului, art. 6 alin. 1 din Convenție nu prevede obligația statelor de a executa orice hotărâre cu caracter civil, oricare ar fi ea și oricare ar fi circumstanțele. Guvernul citează în acest sens opinia disidentă a doamnei Thomassen din Cauza *Ruianu împotriva României* (nr. 34.647/97, 17 iunie 2003).

22. În sfârșit, cu privire la Hotărârea din 10 noiembrie 1997, Guvernul apreciază că reclamanții ar fi trebuit să ceară plata unor daune-interese prin intermediul executorului judecătoresc.

23. Reclamanții contestă argumentele Guvernului.

24. Curtea reamintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de la care instanța ar emana, trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din „proces”, în sensul art. 6 din Convenție. Dreptul de acces la instanța ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână inoperantă în detrimentul uneia dintre părți (*Immobiliare Saffi împotriva Italiei* [MC], nr. 22.774/93, § 63, CEDO 1999-V).

25. În cauza de față, reclamanții au obținut hotărâri judecătorești definitive care au dispus executarea de către autorități a unor acțiuni specifice. Nu s-a contestat faptul că aceste hotărâri nu au fost nici executate, nici anulate sau modificate în urma exercitării unei căi de atac prevăzute de legea internă. Mai mult, motivele pe care administrația le-ar fi putut invoca pentru a justifica o imposibilitate obiectivă de executare nu au fost aduse niciodată la

cunoștința reclamanților prin intermediul unei hotărâri administrative formale (*Sabin Popescu*, citată mai sus, § 72).

Adresa trimisă la data de 8 noiembrie 2000 de către Avocatul Poporului nu putea acoperi lipsa unei asemenea hotărâri administrative, având în vedere ca nici măcar nu era vorba despre un act administrativ care să emane de la autoritatea în cauză, adică de la Comisie.

Adresa trimisă la data de 10 septembrie 2003 de către Comise nu satisface nici ea cerințele descrise mai sus. Astfel, ea contravenea Hotărârii Comisiei județene din 26 mai 2003, care confirmase încă o dată Hotărârea din 28 iunie 1995. Or, această adresă nu putea înlocui o hotărâre administrativă formală. În plus, Comisia nu avea puterea conferită de o lege de a anula sau modifica, pe aceasta cale, drepturile conferite reclamanților.

26. Curtea admite, împreună cu Guvernul, ca dreptul de acces la instanța nu poate obliga un stat să execute fiecare hotărâre cu caracter civil, oricare ar fi ea și oricare ar fi circumstanțele (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50.342/99, § 39, 27 mai 2003). Cu toate acestea, Curtea observă că autoritatea în cauza face parte din administrație, care constituie un element al statului de drept, interesul sau identificându-se cu cel al unei bune administrări a justiției. Or, dacă administrația refuză sau omite de a se conforma ori dacă întârzie să o facă, garanțiile art. 6 din Convenție de care a beneficiat justițiabilul în faza judiciară a procedurii își pierd întreaga rațiune de a fi (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, p. 510-511, § 41).

27. În plus, este inoportun să i se ceară unui individ care a obținut o creanță împotriva statului la capătul unei proceduri judiciare să se implice ulterior într-o procedură de executare silită pentru a obține reparație (*Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8.415/02, § 19, 27 mai 2004).

În orice caz, Curtea a afirmat deja ca acele căi de recurs sugerate de Guvern, și anume cererea de acordare de daune cominatorii, de amendă penală sau de daune-interese, sunt mijloace indirecte de a obține executarea hotărârii definitive, nefiind așadar capabile să remedieze direct pretinsa încălcare (*Roman și Hoge*, citată mai sus). Reclamanții nu puteau așadar să fie obligați să le folosească pentru a obține executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în cauza.

Prin urmare, din partea reclamanților nu era necesar niciun demers în ceea ce privește executarea silită a hotărârilor definitive ce dispuneau punerea lor în posesie. Din aceleași motive, Curtea nu împărtășește nici poziția Guvernului conform căreia reclamanții ar fi trebuit să ceară executarea silită a hotărârilor judecătorești prin intermediul executorului judecătoresc, în ceea ce privește plata daunelor-interese dispusă la data de 10 noiembrie 1997.

28. În lumina celor de mai sus, Curtea respinge argumentul Guvernului în ceea ce privește diferența dintre prezenta cauza și Cauza *Jasiuniene*, citată mai sus. Ea reamintește că în cele două cauze obligația de a executa aparținea administrației și ca hotărârile neexecutate sunt încă valabile și că nu au fost ulterior modificate sau anulate de către autoritățile competente (*Jasiuniene*, citată mai sus, §§ 28 și 30, și paragrafele 24 și 26 de mai sus).

29. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a concluziona că, în prezenta cauza, refuzând să execute hotărârile judecătorești definitive ce dispuneau punerea în posesie a reclamanților și plata de daune-interese în beneficiul acestora, autoritățile naționale i-au privat de accesul efectiv la instanța.

30. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

31. Reclamanții susțin încălcarea dreptului lor de proprietate din cauza neexecutării hotărârilor definitive pronunțate în favoarea lor de către instanțele interne. Ei invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

32. Curtea arată că acest capăt de cerere este legat de capătul de cerere formulat în baza art. 6 alin. 1 din Convenție și trebuie, așadar, declarat de asemenea admisibil.

B. Asupra fondului

33. Guvernul arată că hotărârile judecătorești respective nu au creat în patrimoniul reclamanților niciun drept de proprietate, nicio creanță constituită. În cel mai bun caz, ele sunt de natură a crea în beneficiul reclamanților o „speranță” de a-și vedea reconstituit dreptul de proprietate asupra terenului. Guvernul invocă hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, § 70, CEDO 1999-VII) și *Pressos Compania Naviera S.A. și alții împotriva Belgiei* (Hotărârea din 20 noiembrie 1995, seria A nr. 332, p. 20-21, § 29).

În opinia Guvernului, Hotărârea din 28 iunie 1995 nu le conferă reclamanților un drept de proprietate. Ea nu face altceva decât să dispună obligarea Comisiei la eliberarea unui titlu de proprietate pentru un teren de 33,5 hectare, al cărui amplasament nu este stabilit de către instanța. În consecință, creanța reclamanților are un caracter incert.

În ceea ce privește Hotărârea din 10 noiembrie 1997, Guvernul reamintește că reclamanții ar fi trebuit să recurgă la executarea sa silită prin intermediul unui executor judecătoresc.

34. În orice caz, atingerea adusă speranței reclamanților de a li se reconstitui dreptul de proprietate, din cauza imposibilității executării unei hotărâri definitive, se justifică în lumina jurisprudenței Curții referitoare la art. 1 din Protocolul nr. 1. Astfel, ingerința este prevăzută

de Legea nr. 18, care îndeplinește cerințele de accesibilitate și previzibilitate cerute de Convenție.

35. Mai mult, Guvernul arată că nu mai există teren disponibil în perimetrul comunei Movileni pentru a pune reclamanții în posesie. În aceste condiții, aceștia ar fi trebuit să formuleze o nouă acțiune împotriva comisiei locale a comunei vecine.

În plus, în opinia Guvernului, reclamanții au respins propunerile Comisiei de acordare de despăgubiri.

Pentru aceste motive, Guvernul consideră că ingerința în drepturile reclamanților a fost proporțională din punctul de vedere al interesului general (*Sporrong și Lönroth împotriva Suediei*, Hotărârea din 23 septembrie 1982, seria A nr. 52, p. 26, § 69).

36. Curtea reamintește că un reclamant nu poate pretinde o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 decât în măsura în care hotărârile pe care acesta le incriminează se referă la „bunurile” sale în sensul acestei dispoziții. Noțiunea de „bunuri” poate cuprinde atât „bunurile actuale”, cât și valorile patrimoniale, inclusiv creanțele, în virtutea cărora reclamantul poate pretinde ca are cel puțin o „speranță legitimă” de a obține exercitarea efectivă a unui drept de proprietate (*Kopecky împotriva Slovaciei* [MC], nr. 44.912/98, § 35, 28 septembrie 2004). Curtea a afirmat deja că o creanță poate fi considerată ca „valoare patrimonială” dacă are o bază suficientă în dreptul intern, de exemplu atunci când este confirmată printr-o jurisprudență bine stabilită a instanțelor (*Kopecky*, citată mai sus, § 48). Mai mult, Curtea a apreciat că întrebarea dacă, în contextul procedurii incriminate, reclamantul putea pretinde o „speranță legitimă” de a obține exercitarea efectivă a dreptului asupra bunului sau (*Kopecky*, citată mai sus, § 42) poate avea o anumită relevanță în aceasta privință.

37. Or, în cauza de față, instanțele au dispus reconstituirea dreptului de proprietate al reclamanților asupra unui teren de 33,5 hectare (Hotărârea din 28 iunie 1995) și apoi au obligat Comisia să pună reclamanții în posesie asupra terenului respectiv, așa cum prevede Legea nr. 18 (Hotărârea din 8 ianuarie 1996). Legislația națională reglementează procedura prin care Comisia îi pune pe cei interesați în posesie asupra terenurilor respective și emite titlurile de proprietate aferente. Rezultă că, în cauza, cele două hotărâri judecătorești au creat, în cazul reclamanților, speranța legitimă de a fi efectiv puși în posesie asupra terenului lor și ca astfel „creanța” lor este suficient de bine stabilită încât să constituie o „valoare patrimonială” care atrage după sine aplicarea garanțiilor art. 1 din Protocolul nr. 1.

38. Ca atare, reclamanții au „un bun” în sensul art. 1 menționat mai sus.

39. Curtea observă că nu se contestă faptul că în cauza a avut loc o ingerință în dreptul de proprietate al reclamanților. Ea reamintește ca, refuzând să execute hotărârile definitive, autoritățile naționale i-au privat pe reclamanți de exercitarea dreptului lor de proprietate asupra terenului fără a le da vreo justificare pentru aceasta ingerință (*Sabin Popescu*, citată mai sus, § 81, și paragraful 25 de mai sus). În aceste condiții, dat fiind faptul că reclamanții nu au fost informați într-un mod care să satisfacă cerințele Convenției despre aceasta imposibilitate de executare, Curtea nu poate admite argumentul Guvernului conform căruia,

după ce au luat la cunoștință despre faptul că respectiva comisie din Movileni nu mai deținea terenuri disponibile, reclamanții ar fi trebuit să introducă o acțiune împotriva comisiei locale a comunei vecine.

40. În sfârșit, Curtea constată că Guvernul nu și-a detaliat afirmațiile în ceea ce privește o eventuală propunere de reparație din partea Comisiei, care ar fi fost respinsă de reclamanți.

41. Prin urmare, Guvernul nu a oferit nicio justificare valabilă pentru ingerința cauzată de neexecutarea hotărârilor judecătorești pronunțate în speță; ea a fost așadar arbitrară și a încălcat principiul legalității. O asemenea concluzie face inutilă verificarea menținerii unui just echilibru între cerințele de interes general ale comunității și imperativele apărării drepturilor individuale ale reclamanților (*Metaxas*, citată mai sus, § 31).

42. În ceea ce privește plata daunelor-interese stabilite prin Hotărârea din 10 noiembrie 1997, Curtea reamintește ca nici ea nu este de acord cu argumentul Guvernului, conform căruia reclamanții ar fi trebuit să ceară executarea silită prin intermediul unui executor judecătoresc (paragraful 22 de mai sus).

Această sumă, deși stabilită în mod definitiv de către instanțe, nu a fost încă plătită reclamanților.

43. Prin urmare, în lumina celor de mai sus, Curtea apreciază că în cauza a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

44. Conform prevederilor art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară ca a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

45. Reclamanții solicită în primul rând punerea în posesie asupra terenului de 33,5 hectare, așa cum au dispus hotărârile definitive pronunțate în cauza.

De asemenea, ei cer plata daunelor-interese reactualizate, dispuse prin Hotărârea din 10 noiembrie 1997, evaluate la 4.756.098.400 ROL, pentru prejudiciul material și moral pe care l-au suferit.

46. Bazându-se pe concluziile unei expertize efectuate în cauză, Guvernul consideră că valoarea reală a daunelor-interese, reactualizate ținând seama de inflație, este de 481.871.535 ROL. În baza aceleiași expertize, Guvernul apreciază că valoarea de piață a terenului este de 234.500.000 ROL. În fine, acesta subliniază că autoritățile își continua demersurile pentru a găsi o soluție pentru punerea reclamanților în posesie asupra terenului.

47. Curtea apreciază că aplicarea art. 41 din Convenție în aceasta privință nu se află în stare de judecată, astfel ca ea trebuie amânată ținând seama și de eventualitatea unui acord între statul pârât și reclamanți (art. 75 alin. 1 și 4 din Regulamentul Curții).

B. Cheltuieli de judecată

48. Reclamanții solicita, de asemenea, 810.825 ROL cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în fața instanțelor interne, reprezentând reactualizarea, ținând cont de inflație, a sumei de 150.000 ROL acordate cu acest titlu prin Hotărârea din 10 noiembrie 1997. Ei nu solicită restituirea cheltuielilor de judecată în fața Curții.

49. Guvernul nu se opune ca suma de 150.000 ROL, reactualizată, să li se plătească reclamanților cu acest titlu.

50. Ținând seama de elementele de care dispune și de criteriile mai sus menționate, Curtea apreciază ca rezonabilă suma de 20 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate deja în procedura națională și o acordă reclamanților.

C. Dobânzi moratorii

51. Curtea consideră adecvat ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. declară, în unanimitate, cererea admisibilă;
2. hotărăște, cu șase voturi la unu, că a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție;
3. hotărăște, cu șase voturi la unu, că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1;
4. hotărăște, în unanimitate, că problema aplicării art. 41 din Convenție nu se află în stare de judecată în ceea ce privește stabilirea reparației pentru încălcările constatate în cauză;
prin urmare,
 - a) o rezervă în întregime;
 - b) invită Guvernul și reclamanții să-i transmită în scris, în termen de cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, conform art. 44 alin. 2 din Convenție, observațiile lor asupra acestei chestiuni și, în special, să-i aducă la cunoștința orice acord la care au ajuns;
 - c) rezerva procedura ulterioară și delegă președintelui camerei sarcina de a o stabili, în caz de nevoie;
5. hotărăște, în unanimitate,

a)că statul pârât trebuie să plătească reclamanților, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, conform art. 44 alin. 2 din Convenție, suma de 20 EUR (douăzeci euro) cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în fața instanțelor interne, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

b)că, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, această sumă va fi majorată cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 7 aprilie 2005, în conformitate cu art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Președinte,
Boštjan M. Zupancic

Grefier,
Vincent Berger